

© Inge Geens

LESMAF

saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND
t,arsenaal mechelen
Michael De Cock

NA TIEN JAAR NOG STEEDS BRANDEND ACTUEEL

www.tarsenaal.be

Inhoudstafel

- Inleiding
- saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND
- Michael De Cock
- Tekstfragmenten
- Cijfers en achtergrondinformatie
- Tips voor boeken, films en theater

Inleiding

Al meer dan tien jaar bestudeert **Michael De Cock** (artistiek leider van t,arsenaal mechelen) het thema migratie en gaat hij aan de slag met verhalen van mensen die hun thuis achterlaten, op zoek naar een beter leven en een betere toekomst. Hij verwerkte dit thema al vaak in zijn journalistieke werk, zijn boeken en zijn theaterstukken. Zoals de boeken *Op een onzeker uur* (2003), *Aller/Retour*, *De grenzen van Fort Europa* (met foto's van Stephan Vanfleteren, 2010) en de voorstellingen *saw it on television/DIDNT UNDERSTAND* (2004 + herneming in 2015), *Febar* (2008), *HAVEN 010* (2010) en *Kamyon* (2015).

foto uit *Aller/Retour*. *De Grenzen van Fort Europa* © Stephan Vanfleteren

saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND

'Op 22 maart 2001 interviewde ik voor het eerst een vluchteling. Wat begon met één eenvoudig gesprek is twee jaar later een collectie van getuigenissen en van menselijk leed geworden. Een luguber tijdsbeeld. Bijna drie jaar na mijn eerste gesprek, reis ik in de laadbak van een vrachtwagen van Tongeren naar Diksmuide om voor u fragmenten uit deze interviews en miniatuurportretten te brengen.'

Dat schreef Michael De Cock toen hij in januari 2004 aan de tournee van *saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND* begon. Hij maakte de voorstelling toen voor NTGent, gebaseerd op interviews met asielzoekers en vluchtelingen. Het was een voorstelling waar voor het eerst heel veel dingen samenkwamen. Theater gebaseerd op échte verhalen, samengesteld uit flarden leven genereus in het oor gefluisterd, heel dichtbij de documentaire, in de laadbak van een vrachtwagen... *Voicing the voiceless*, noemt Peter Sellars wat Michael daar deed. Mensen een stem, een gezicht geven, die te vaak stemloos en gezichtloos blijven. De Cock ging aan de slag met Stef Depover, die een geweldige scenografie bedacht in een vrachtwagen, en mailde met Josse De Pauw, die hem van op afstand coachte. Na de voorstelling volgde dan het boek *Op een onzeker uur*.

saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND bracht Michael tien jaar geleden op zo'n goeie honderd plekken. Hij trok in eerste instantie van Tongeren tot Diksmuide... van oost naar west, zoals migranten reizen. En later volgden Madrid en Amsterdam, en nog een boel plekken... Op vraag van de inmiddels betreurde Marleen Van Ouytsel, directrice van het Vredescentrum, hernam Michael De Cock deze voorstelling begin oktober 2014 in het kader van het Ponton/Brugfestival in Antwerpen.

De vrachtwagen werd opnieuw beschilderd, door de jonge kunstenares Luca Kortekaas. De tekst en interviews van tien jaar terug – licht aangepast aan vandaag – staan nog steeds als een huis. Het is als in een museum van mensenlevens wandelen. In oktober-november 2015 toert Michael De Cock opnieuw met deze voorstelling door Vlaanderen.

Credits

van en met: Michael De Cock

scenografie en dramaturgie: Stef Depover

Michael De Cock

Michael De Cock is auteur (teksten, vertalingen en bewerkingen, toneelstukken, fictie en non-fictie voor kinderen en volwassenen), acteur en sinds 2006 artistiek leider van t,arsenaal mechelen.

Al meer dan tien jaar handelt een groot deel van zijn werk over het universele en tijdloze thema 'migratie'. Hij schreef tal van artikels, boeken en theaterstukken gebaseerd op zijn research en interviews met vluchtelingen, asielzoekers en nieuwkomers.

Verhalen en getuigenissen van asielzoekers inspireerden hem voor zijn boek *Op een onzekere uur* en voor de voorstelling *saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND*, die in de laadbak van een vrachtwagen werd gespeeld. Interviews met bootvluchtelingen lagen aan de basis van een reeks artikels in Knack en de voorstelling *Febar*, een unieke samenwerking tussen t,arsenaal, FOTTI (Senegal) en Théâtre de Poche (Brussel). Al deze gesprekken en verhalen resulteerden ook tot het boek *Aller/Retour, De grenzen van Fort Europa* (samen met fotograaf Stephan Vanfleteren) en de voorstelling *HAVEN 010* die in première ging op Theater aan Zee in Oostende en ook te zien was op de Zomer van Antwerpen.

Anderhalf jaar geleden regisseerde Michael De Cock *Bye Bye Gillo*, gebaseerd op een monoloog van Taha Adnan, over de uitwijzing van een migrant zonder papieren (coproductie met Moussem, première op Wintervuur in 2013). In 2009 regisseerde Michael *Belga*, de eerste theatertekst van Rachida Lamrabet, over de eerste generatie migranten die in de jaren '60 naar België kwam werken. Vijf jaar later volgde *De handen van Fatma* (met tekst van o.a. Fikry El Azzouzi), hetzelfde migratieverhaal maar dan verteld vanuit het standpunt van de vrouwen die hun man naar een nieuw thuisland volgden.

Lees de uitgebreide bio van Michael De Cock op www.tarsenaal.be/wie-is-wie-1/michael-de-cock

© Stef Depover

Tekstfragmenten

saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND

Uit 'El Alcalde'

Ik kan niet zeggen hoe lang alles geduurd heeft. Toen het voorbij was werd onze kap afgedaan. De politie-mannen die voor ons stonden zegden dat zij niks gedaan hadden, en dat onze beulen al vertrokken waren. Iedereen was vuil. Braaksel vermengd met zweet en zand. We kregen even de tijd om ons te wassen aan een miezerige douche die op het plein stond. Vervolgens werden we opgesloten met ongeveer veertig mensen in een ruimte van drie op drie. Het plafond was twee meter hoog. We konden er niet bewegen. Kakken, pissen, slapen, alles moest recht op staand.

Uit 'Ona – dagboek II'

3 mei

Ik ben met iemand gaan praten die vroeger ook in het centrum woonde. Ik wilde haar raad vragen. Ik wil onderzoeken of het voor mij en mijn dochter niet mogelijk is ergens anders te gaan wonen. Als ik werk zou kunnen vinden, en een huis... Ik wilde van die vrouw te weten komen hoe het is om hier illegaal te wonen. Als de politie komt om me op te pakken, of me komt zeggen dat ik moet vertrekken, dan moet ik toch een plek hebben om naar toe te gaan... En misschien wil ik zelfs daar niet op wachten. Ik zeg niet dat ik volgende week vertrek, of volgende maand... Ik wil alles van werk doen... maar liefst niet afwassen... dat is niks voor mij... kuisen is beter. Als ik alleen zou zijn, zou het veel makkelijker zijn. Ik moet geld hebben om Enola te voeden en te kleden. Ik wil niet dat ze erbij loopt als een zigeunermeisje.

6 mei

Gisteren is er een zwarte man naar mijn kamer gekomen. Ik vroeg hem: wat komt ge doen. En hij zei: "Ik ben een mens, en gij zijt een mens, en ik zie u graag. Vanaf ik u de eerste dag hier zag, klopt mijn hart sneller iedere keer ik u zie. Ik kan niet meer. Ik zie u zo graag." Dan zei hij: "Wat is u antwoord?" Ik zei: "Mijn antwoord is nee." "Is dat omwille van mijn huidskleur?" vroeg hij, "omdat ik zwart ben?" Ik zei hem dat ik al een lief had, iemand die niet in het centrum woont..." "Denk er toch maar 'ns over na..." zei hij tenslotte. Hij is misschien wel verliefd... met z'n lul misschien, maar niet met z'n hart. Hij is niet de eerste die me zoiets komt zeggen. Als ge hier een paar maanden woont wordt dat echt een probleem. Ze denken toch niet echt dat ik één van hen geloof... Denken ze misschien dat ik een meisje van elf ben met het verstand van een kip? Als ge als vrouw tegen een zwarte man nee zegt, dan zeggen ze altijd dat ge dat doe omwille van hun huidskleur. En ze zeggen dat ge een racist zijt. "Is u lief zwart?" vroeg hij toen hij buitenging. Ik zei: "nee, hij is niet wit of niet zwart; hij is groen."

14 mei

Ik ben naar dokter Jansen gegaan om een wrat te laten wegbranden. Ik voelde er haast niets van. De douches zijn vuil. Ze kuisen ze wel drie keer per dag, maar nog zijn ze smerig. Ze worden niet goed gekuist. Ze doen wat product in het water, gieten dat over de vloer, en denken dat het proper is. Ze schrobben niet eens. Iedere dag moet ik het verband verschonen.

Morgen kan ik weer gaan werken. Sommige bewoners willen niet werken. Dat begrijp ik niet. Ze vinden dat ze niet genoeg verdienen. Voor mij is elke eurocent de moeite waard. Per uur krijg ik 1.50 euro.

Ik denk dat de helft van de vluchtelingen naar hier komt om zaken te doen. Om een Belgisch paspoort. Sommige mensen... ik schrijf dit niet graag... eens ze de nationaliteit hebben... They fuck Belgium, finish. Soms zeggen mensen dat ze absoluut niet naar huis kunnen, maar als ze hun paspoort hebben zijn ze direct weg... dan gaan ze terug met allerlei spullen om te verkopen. Sommige letten doen dat ook, ze kopen hier een auto, rijden ermee naar huis en verkopen hem voor veel geld.

Iedereen denkt toch alleen maar aan zichzelf uiteindelijk... hier in het centrum ook, sommige vrouwen, in je gezicht zijn ze vriendelijk, maar achter je rug roddelen ze de hele tijd over je.

Ik ben Mahmud tegengekomen de tweede dag dat ik hier was. Hij sprak me aan in het Engels. Dat was grappig. Na een tijdje kwamen we erachter dat we allebei Russisch spreken. Ik vond het wel lief dat hij me aansprak. In het begin is heel moeilijk hier: veel mensen, verschillende talen. Even later leerde ik Raf, Olga en Sasha kennen. We waren heel goede vrienden in het begin. Mahmud, Raf, zijn vriend Aram, Olga en Sasha... we zaten altijd samen in de kamer te praten, te lachen, en te drinken. Soms denk ik dat Mahmud wel verliefd op me is, maar hij kan het niet zeggen. Hij is te verlegen...

Ik zat me af te vragen wat er binnen tien jaar met al die mensen gebeurd zal zijn... Olga en Sasha zullen zeker vertrokken zijn, ze willen naar een ander land. They want to leave this fucking Belgium. Dat zeggen ze tegen iedereen die het wil horen. Ze willen naar Engeland of Zwitserland. Aram is hier met zijn kleine broer en zus. Zij willen terug naar Duitsland, om hun ouders te zoeken. Ze hebben tien jaar in Duitsland gewoond en dan zijn ze buitengeschopt. Mahmud weet ik niet goed. Hij heeft positief, hij mag hier blijven, maar hij wil terug naar huis. Raf heeft me beloofd dat hij zal blijven zolang ik in de buurt ben... maar ik weet niet of ik hem kan geloven.

En dan Enola en ik... waar zullen wij over tien jaar zijn?

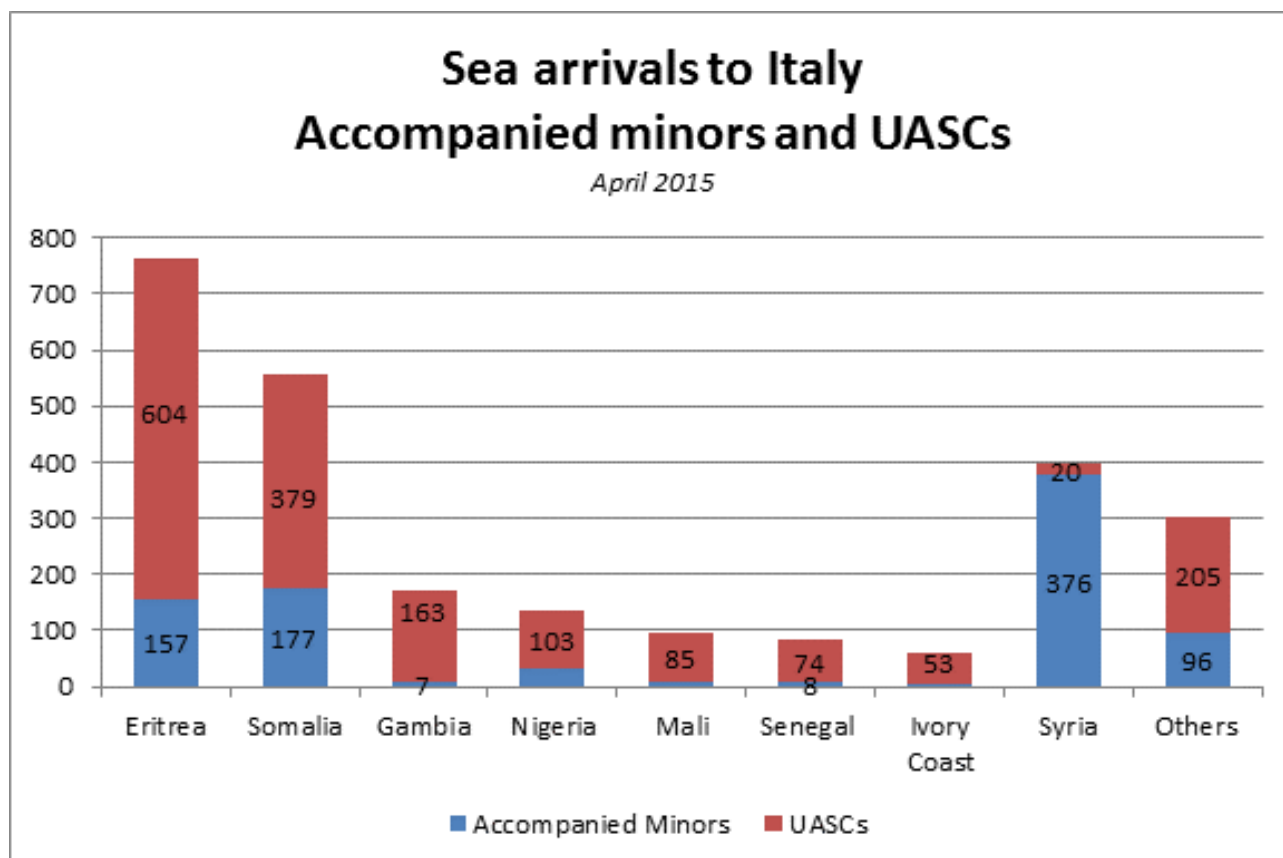
Cijfers en achtergrondinformatie

Hierna vindt u enkele cijfergegevens i.v.m. migratie en vluchtelingen.

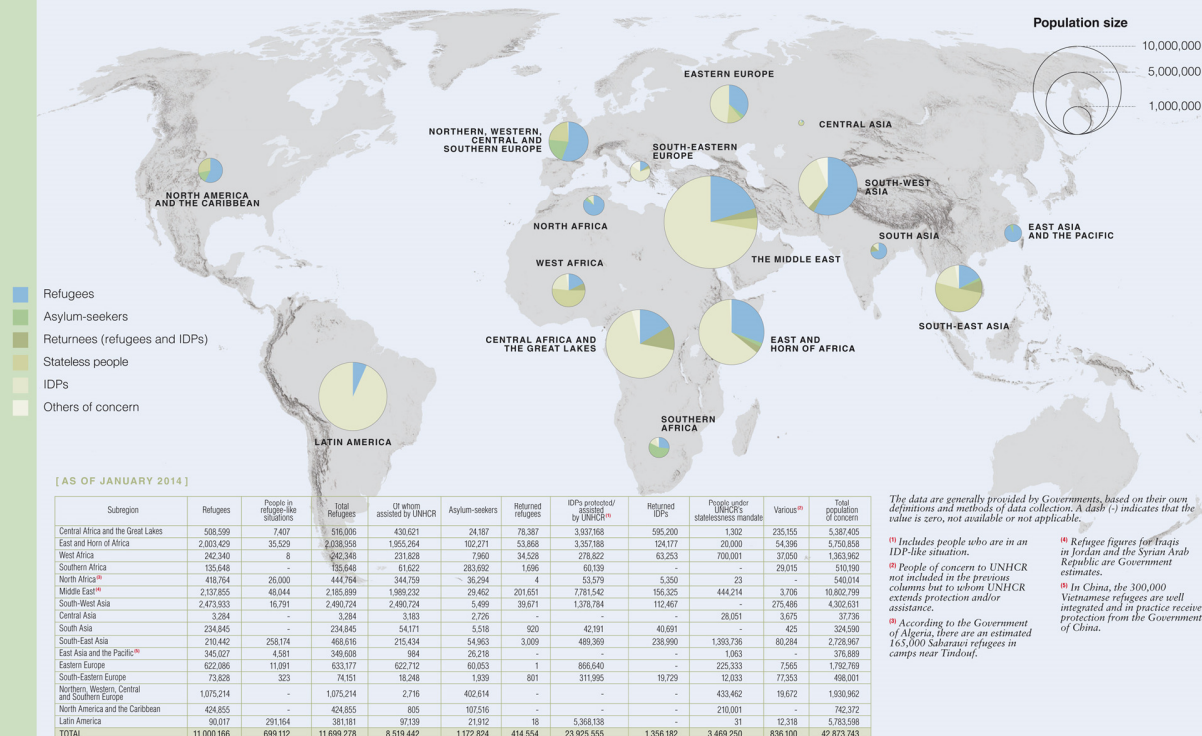
Gevolgd door persartikels en achtergrondinformatie die aansluiten bij het thema van *saw it on television/ DIDN'T UNDERSTAND*. Relevante en/of actuele informatie die de context schetsen waarin het verhaal kadert. En die we u niet willen onthouden omdat ze de (harde) realiteit weergeven.

Cijfers

Facts and figures are vital to UNHCR for planning and preparedness. When a major forced displacement crisis erupts in a place like Syria or Mali, the refugee agency needs to know how many people need help, how much money and aid is needed to help them, and how many staff. Full-time statisticians in UNHCR's Field Information and Coordination Section keep track of the number of people of concern to the agency. These figures are released every June in the annual Global Trends report, while the Norwegian Refugee Council releases annual global figures for internally displaced people. Annual budget figures are compiled by the Donor Relations and Resource Mobilization service, while the Division of Human Resources Management keeps details on personnel.

POPULATIONS OF CONCERN TO UNHCR

6 UNHCR Global Appeal 2015 Update

UNHCR Global Appeal 2015 Update 7

52% van de 3.977.211 geregistreeerde Syrische vluchtelingen in de omliggende landen zijn kinderen (jonger dan 18 jaar)

Syrians in Southern Europe (March 2015): 53% of Syrian refugees in Southern Europe are less than 18 years old (Southern Europe = Italy, Greece, Spain, Malta, Cyprus, Portugal)

bron: www.unhcr.org

Miljoenste kind weggevlucht uit Syrië

Joris Truys – deredactie.be – 23 augustus 2013

Bekijk via onderstaande link de getuigenis van een 8-jarig Syrisch meisje.

Volgens Unicef, het kinderfonds van de Verenigde Naties, zijn intussen zeker 1 miljoen kinderen op de vlucht als gevolg van het conflict in Syrië. "Hiermee passeerden we een nieuwe mijlpaal van de wereldwijde schaamte", meldt de organisatie in een persbericht.

"Vandaag stak opnieuw een Syrisch kind de grens over, op de vlucht voor de verschrikkingen van een oorlog in zijn derde destructieve jaar. Hiermee passeerden we een nieuwe mijlpaal van de wereldwijde schaamte. Dit was immers het miljoenste kind dat uit Syrië wegvluchtte sinds het begin van de verschrikkingen", zo verwoordt Unicef het.

Meer dan de helft van de vluchtelingen uit Syrië zijn kinderen. De meeste zijn aangekomen in Libanon, Jordanië, Turkije, Irak en Egypte. Steeds vaker gaan Syriërs op de vlucht naar Noord-Afrika en Europa. Uit de meest recente cijfers blijkt dat meer dan 740.000 Syrische vluchtelingen jonger zijn dan 11 jaar.

In Syrië zelf werden volgens het Bureau van de Hoog Commissaris voor de Mensenrechten (UNHCR) ongeveer 7.000 kinderen gedood tijdens het conflict. Het UNHCR en Unicef schatten dat meer dan 2 miljoen kinderen ontheemd zijn in Syrië. Meer dan 3.500 kinderen in Jordanië, Libanon en Irak zijn zonder begeleiding van ouders of familieleden de grenzen van Syrië overgestoken.

Het "Syria Regional Refugee Response"-plan (SHARP) waarin wordt opgeroepen om de acute noden van de vluchtelingen tot december van dit jaar aan te pakken, is momenteel slechts voor 38 procent gefinancierd. Het SHARP heeft dringend 3,7 miljard euro nodig voor de dringende hulpverlening tot het einde van dit jaar. "Dit is de grootste humanitaire oproep ooit", besluit de persmededeling van Unicef.

bron: www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/Syrie/1.1710028

Turkije bereikt limiet met Syrische vluchtelingen

dewereldmorgen.be – 6 januari 2015

De Turkse regering telt al 2 miljoen Syrische vluchtelingen op haar grondgebied. Ze worden opgevangen in tenten of containers, in kampen aan de grens. De limiet om humanitaire hulp te verstrekken is bijna bereikt, waarschuwt Turkije.

Syrië

Meer dan 1,4 miljoen Syrische vluchtelingen in Turkije wacht een kille winter, terwijl 3 miljoen andere vluchtelingen in Syrië zelf aan hun lot worden overgelaten.

"We zijn gevlucht voor de bombardementen en de brandstichting van het regime van president al-Assad", zegt Helit, een Syrische schooldirecteur. "Ik ben naar drie verschillende steden in Syrië verhuisd om het conflict te ontlopen, maar er was in heel het land geen veilige plaats meer te vinden. Dus zijn we de grens met Turkije overgestoken."

Helit belandde eind 2012 samen met zijn tien kinderen in het vluchtelingenkamp van Harran, op 20 kilometer van de Syrische grens. Harran was het laatste kamp dat de Turkse regering liet bouwen en geldt als het modernste. Er kunnen 14.000 mensen verblijven in 2000 containers.

Schooldirecteur

Meer dan dertig jaar lang was Helit schooldirecteur in zijn thuisland. Maar in maart 2011 brak in Syrië de oorlog uit. Nu staat hij in Harran aan het hoofd van een school voor 4700 kinderen van alle leeftijden.

Het vluchtelingenkamp is onderverdeeld in kleine gemeenschappen ter grootte van een wijk, met namen als Vrede en Broederschap. Van buitenaf gezien lijkt Harran misschien op een gevangenis, maar de poorten van het kamp zijn altijd open. Families kunnen het terrein verlaten, om bijvoorbeeld naar een winkelcentrum in de buurt te gaan.

De Syrische vluchtelingen in Harran hebben altijd geprobeerd om de levensstijl van hun thuisland te behouden. Maar elk gezin heeft een triest verhaal: velen hebben familieleden verloren bij het conflict, anderen hebben familieleden die nog aan het front vechten tegen het regime.

Helit toont de klaslokalen en gemeenschappelijke ruimten waar Syrische leerlingen in de leeftijd van 13 tot 16 jaar oud vertoeven. De muren zijn versierd met schilderijen van de leerlingen, en zijn volgens de directeur een "uitdrukking van hun gevoelens en leed".

Vrije verkiezingen

Verhalen zoals die van de schooldirecteur zijn te vinden in alle vluchtelingengemeenschappen nabij de Syrische grens, maar niet overal hebben ze de 'luxe' om in containers te verblijven. In de meeste kampen leven gezinnen tot acht personen in tenten.

In Nizip, een belangrijke industriestad in Oost-Turkije, is er bijvoorbeeld een kamp dat onderdak biedt aan 10.700 Arabische Syriërs, meestal uit Aleppo en Idlib. Die twee steden zijn het doelwit van al-Nusra Front, een terreurgroep die banden heeft met Al Qaeda.

In het vluchtelingenkamp van Nizip loopt een interessant project waarbij bewoners van een gemeenschap de kans krijgen om hun eigen vertegenwoordigers te kiezen.

"Dit was de eerste keer ooit dat ik mijn stem uitbracht", verklaart Mustafa Kerkuz, een 57-jarige Syrische vluchteling uit Aleppo. "Ik begrijp nog niet goed hoe het hier precies werkt, maar in Syrië had je slechts één kandidaat en lag de uitslag op voorhand vast. Het maakte dus niet uit of je ging stemmen of niet."

Volgens Demir Celal, de assistent-directeur van het kamp in Nizip, is het de eerste keer dat Syriërs vrij konden stemmen. "We willen hun leren wat vrije verkiezingen zijn."

Limiet bereikt

Het aantal Syrische vluchtelingen in Turkije bedraagt nu 2 miljoen, aldus Veyssel Dalmaz, coördinator voor de Syrische asielzoekers bij het ministerie van de Turkse premier. Hij waarschuwt dat de limiet wat betreft humanitaire hulp bijna overschreden is, en beklemtoont dat Turkije niemand uit Syrië weigert, en niet discrimineert op basis van de kant die vluchtelingen kiezen in het conflict.

De Turkse regering zou in totaal al meer dan 4 miljard euro hebben uitgetrokken voor humanitaire hulp. "Er was in de geschiedenis geen enkel land dat zoveel mensen heeft opgenomen in zo'n korte tijd, als bij deze migratie van Syrië naar Turkije", concludeert Dalmaz.

IPS

bron: www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/01/06/turkije-bereikt-limiet-met-syrische-vluchtelingen

800.000 Nigeriaanse kinderen op de vlucht

Lina Janssen – MO* – 14 april 2015

Het is vandaag exact een jaar geleden dat de terreurorganisatie Boko Haram 276 schoolmeisjes ontvoerde in Nigeria. Een jaar later is de situatie in het land allesbehalve verbeterd. Dat blijkt uit een rapport van Unicef dat de impact van het aanhoudende conflict op kinderen in Nigeria beschrijft.

Op 14 april 2014 werden 276 schoolmeisjes op een brutale manier ontvoerd in de stad Chibok, in het noordoosten van Nigeria. Deze ontvoering werd onmiddellijk toegeschreven aan de islamitische terreurorganisatie Boko Haram en kreeg veel aandacht in westerse media.

Verdwenen kindertijd

Unicef publiceert een jaar na de feiten het rapport **Missing Childhoods**, dat aan de hand van getuigenissen van medewerkers, vrijwilligers en slachtoffers een beeld schetst van de impact die het geweld op Nigeriaanse kinderen heeft.

'Hiermee hoopt Unicef de publieke opinie wakker te schudden en mensen attent te maken op de situatie. We zijn ondertussen een jaar verder en er is weinig vooruitgang geboekt. De situatie verslechtert alleen maar voor de Nigeriaanse kinderen', zegt de persverantwoordelijke van Unicef België, Philippe Henon.

In Nigeria zijn volgens Unicef naar schatting 800.000 kinderen op de vlucht voor geweld. Dat is dubbel zoveel als een jaar geleden. Voornamelijk in het noordoosten van het land is de situatie grimmig door de conflicten tussen islamitische terreurorganisatie Boko Haram, militairen en gewapende burgergroepen.

'We brengen in het rapport **Missing Childhoods** het verhaal van de kinderen in Nigeria, maar elders in de wereld bevinden andere kinderen zich in gelijkaardige situaties', zegt Henon. 'Deze problemen komen maar af en toe in de media, maar blijven vaak grotendeels uit de spotlights. Dat maakt het voor ons moeilijk om de nodige steun te vinden.'

'We doen op basis van dit soort rapporten pleidooiwerk bij overheden, zowel die van België als van andere landen, in de hoop dat zij maatregelen nemen en rekening houden met de rechten van het kind.'

Noodgedwongen op de vlucht

We zijn ondertussen een jaar verder en er is weinig vooruitgang geboekt.

In totaal zijn meer dan 1,5 miljoen Nigerianen op de vlucht voor het aanhoudende geweld, waaronder dus 800.000 kinderen. Doordat almaar meer Nigerianen noodgedwongen have en goed achterlaten, wordt een toenemend aantal kinderen gescheiden van hun ouders. **Uit een evaluatie van 150.000 ontheemde Nigerianen in de staten Borno en Yobe bleek dat maar liefst een op de zes kinderen zonder ouders of voogd leefde, aldus Unicef.**

Zo zijn ze een gemakkelijk doelwit voor de terreurorganisatie Boko Haram, die kinderen ontvoert en misbruikt. Jongens worden ingezet als kindsoldaten. Jonge vrouwen en meisjes worden verkracht, als seks slaaf gebruikt of gedwongen om te trouwen.

Deze situatie zorgt voor zware emotionele stress bij de kinderen. Velen hebben hun ouders, broers, zussen of burens zien vermoord of misbruikt worden, of werden zelf slachtoffer van misbruik en geweld. Het conflict heeft een zware impact op kinderen, niet enkel op hun welzijn, maar ook op hun toegang tot basisgezondheidszorg, sociale voorzieningen en onderwijs. Nergens anders zijn er zoveel zes- tot twaalfjarigen die niet naar school gaan als in Nigeria.

Onderwijs onder vuur

Het conflict maakt het enorm moeilijk voor kinderen om naar school te gaan. Het aantal Nigeriaanse kinderen tussen de 6 en de 12 jaar dat volgens Unicef niet naar school gaat, is gestegen van 8 miljoen in 2007 naar 10,5 miljoen vandaag – het hoogste aantal wereldwijd.

Boko Haram, wat zoveel betekent als 'westers onderwijs is zondig', wijst seculier onderwijs resoluut af, als strijdig met de islam. Daarom neemt ze scholen doelbewust in het vizier. Tegen eind 2014 stond de teller in Nigeria op driehonderd vernielde scholen, en werden op zijn minst 196 leerkrachten vermoord. Ongeveer duizend scholen werden gesloten. Het conflict maakt het enorm moeilijk voor kinderen om naar school te gaan.

Schieten, afslachten en vermoorden

Ook Amnesty International bracht gisteren een rapport uit over Nigeria. Daarin documenteert de mensenrechtenorganisatie alle misdaden die de terreurgroep vanaf begin vorig jaar tot nu pleegde. Het rapport is gebaseerd op een tweehonderdtal getuigenissen – waaronder ook die van 28 misbruikte vrouwen en meisjes – en moet duidelijk maken dat de schoolmeisjes uit Chibok niet de enige slachtoffers zijn van Boko Haram.

Zowel Unicef als Amnesty International roepen Boko Haram op niet langer burgers te doden, en hopen dat de Nigeriaanse overheid na de recente verkiezingen alles op alles zal zetten om burgers te beschermen en de veiligheid in het land te waarborgen.

bron: www.mo.be/nieuws/bringbackourchildhood-800000-nigeriaanse-kinderen-op-de-vlucht-voor-geweld
Via deze link kunt u ook het rapport *Missing Childhoods* van Unicef downloaden, alsook het rapport van Amnesty International.

Platform Kinderen op de vlucht

Het Platform Kinderen op de vlucht is een nationaal, tweetalig platform met 38 leden en waarnemers. Het Platform is ontstaan in 1999 en coördineert de acties van vakmensen die rechtstreeks werken met niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV) en minderjarigen die met hun ouders zonder wettig of in precair verblijf in België zijn. Het Platform is ontstaan uit de vaststelling dat zij wegens de juridische, sociale en administratieve situatie niet volledig konden genieten van hun fundamentele rechten.

Door middel van coördinatie beoogt het Platform een betere bescherming en maatschappelijke inpassing van deze bijzonder kwetsbare groepen, die voor een groot gedeelte bestaan uit nieuwkomers. Het Platform wil de deskundigheid van haar partners en het grotere publiek verbeteren door middel van de animatie van werkgroepen, het voeren van onderzoek en het organiseren van voorlichtingsactiviteiten, opleidingen, studiedagen. Het Platform werkt ook aan de bewustmaking van de minderjarigen zelf over hun rechten.

Tot slot volgt het Platform het legislatief en institutioneel kader op en formuleert ze aanbevelingen en voorstellen die het respect voor de fundamentele rechten van minderjarige vreemdelingen waarborgen. Daarbij gaat er specifieke aandacht uit naar verblijfsrecht, recht op onderwijs, maatschappelijke hulpverlening, huisvesting en detentie.

Platform Kinderen op de Vlucht kan rekenen op de steun van de Nationale Loterij, het Federaal Impulsfonds voor het Migrantenbeleid en de Fédération Wallonie-Bruxelles.

bron: www.kinderenopdevlucht.be/nl/

The art of becoming

Minderjarigen alleen op de vlucht – een documentaire

De bekroonde documentaire *The art of becoming* van Hanne Phlypo en Catherine Vuylsteke toont drie gevluchte jongeren uit Afghanistan, Syrië en Guinee. Zonder ouders proberen ze in Europa een stabiele toekomst op te bouwen. Hun verhalen zijn met elkaar verweven: Fattah zwoegt in Istanbul in de hoop voldoende centen bijeen te harken voor de reis naar Griekenland en Italië; Saleh verblijft al drie jaar in Europa maar mist zijn ouders; en Mamadou probeert vast te houden aan zijn baan en zijn opleiding, zelfs nu hij uitgeprocedeerd is.

Vluchtelingenwerk Vlaanderen is curator van deze Jeugdboekenweek in de bibliotheken. Gevaar. Angst. Voor vluchtelingen geen spel maar harde werkelijkheid. Zij zijn op de vlucht voor oorlog, geweld of schendingen van de mensenrechten. Onder hen ook kinderen. En soms moeten ze alleen vluchten, zonder hun ouders. Aansluitend aan de film organiseerden Vluchtelingenwerk en het Antwerpse CAW De Terp een gesprek met politici en begeleiders van deze jongeren. Welke verantwoordelijkheid draagt onze maatschappij tegenover deze jongeren? Wanneer zijn zij 'goed geïntegreerd' en betekent dat dan ook dat ze mogen blijven?

Deze documentaire werd in het voorjaar van 2014 in de Antwerpse Permekebibliotheek getoond, gevolgd door een debat. bron: www.permeke.org/art

bron: www.theartofbecoming.be

Op deze site vindt u een trailer en heel wat achtergrondinformatie over deze documentaire.

Tips voor boeken, films en theater

Aller/Retour, De grenzen van Fort Europa

boek van Michael De Cock en Stephan Vanfleteren – 2010

Nobody gives a fuck

Europa is als een onneembare vesting die hoog boven de rest van de wereld uittorent. Het is de wieg van de Westerse samenleving en het epicentrum van de economie. Dit Europese succes voedt voor de vele gelukszoekers die naar Europa trekken de fictie van het beloofde land. Schrijver Michael De Cock en fotograaf Stephan Vanfleteren zoomen in 'Aller/Retour. De grenzen van fort Europa' op eigenzinnige manier in op het fenomeen van migratie. Ver weg van het politieke discours gaan ze met scherpe pen en opgeblonden lens op zoek naar het menselijke verhaal achter de niet-aflatende stroom onheilspellende berichten in de media.

De Cock en Vanfleteren trokken voor hun boek langs de grenzen van het fort Europa. Ze bezochten de asielcentra die als wachtposten langs de Europese grenzen opgetrokken werden en gingen op zoek naar de bron

van de migratiestroom in kleine Afrikaanse vissersdorpjes. Ze staken niet alleen hun licht op bij de officiële instanties die de stroom van nieuwkomers moeten kanaliseren, maar lieten ook de gelukszoekers zelf aan het woord. Door de twee zijden van de grens te belichten, lukten ze erin een realistisch beeld van het migratieprobleem te schetsen. De vele interviews, portretten en analyses kleuren de zwart-wit perceptie over migratie. De onthutsende verhalen die normaalgezien netjes opgeborgen worden achter de hoge muren van de gesloten centra stemmen tot nadenken. Niet alleen de verschillende redenen waarom de migranten besloten het geluk in het rijke Westen te zoeken, maar ook de ontberingen die ze moesten doorstaan om hun droom na te streven, zijn vaak schrijnend en hallucinant.

Aller/Retour laat zien dat ons oude continent voor de duizenden migranten die jaarlijks op Europese bodem aanspoelen, een strak omlijnd stukje hoop op een oude kaart is. Vaak spat die droom echter helemaal uiteen wanneer men voor het eerst voet op Europese bodem zet. Heel wat migranten worden zonder pardon meteen teruggestuurd. Anderen worden twee jaar lang in de onmenselijke omstandigheden van een asielcentrum opgesloten vooraleer Europa ze de deur wijst. Het kluwen van wetgevingen en regels en de vaak onhandige manier waarop Europa met de nieuwkomers probeert om te gaan, laat zien dat er niet licht over het probleem van migratie heen kan gegaan worden.

Niet alleen de heldere pen van De Cock, maar ook de knappe foto's van Vanfleteren ondersteunen dit knappe staaltje onderzoeksjournalistiek. Hoewel Vanfleteren veel bijval oogstte met zijn ijzersterke zwart-wit portretten, laat *Aller/Retour* zijn kwaliteiten als fotojournalist zien. De sprekende beelden vullen De Cocks bevindingen perfect aan. De atmosfeer van de knappe beelden onderlijnt het ontluisterende karakter van het boek. Tegelijkertijd lukt De Cock erin om een journalistieke stem te combineren met een sterke eigen mening. Het boek lijkt te drijven tussen objectieve berichtgeving en vurig opiniestuk. Maar dat spreekt alleen maar in hun voordeel.

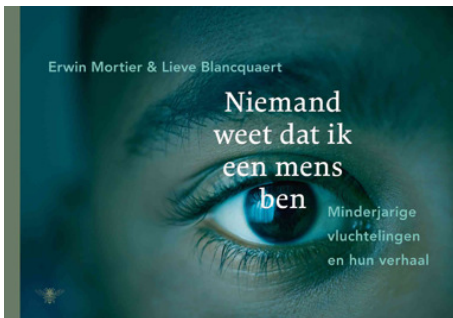
Aller/Retour is geen lauwe opeenstapeling van feiten, maar een brandend actueel betoog tegen de onmenselijke praktijken waarmee Europa met migratie probeert om te gaan. Het fenomeen van migratie – ons allen bekend, maar verre van vertrouwd – krijgt een stem en een gezicht in dit boek. De Cock en Vanfleteren leveren een bijzonder vlot leesbaar, bevattelijk en toch kritisch boek af over het problematische migratiefenomeen in Europa. De Cock en Vanfleteren wandelen niet rond de hete brij, maar kwakken het onfrisse goedje recht in je gezicht.

bron: Martijn Sermeus, *Cutting Edge*, 12 juli 2010

Niemand weet dat ik een mens ben

Minderjarige vluchtelingen en hun verhaal

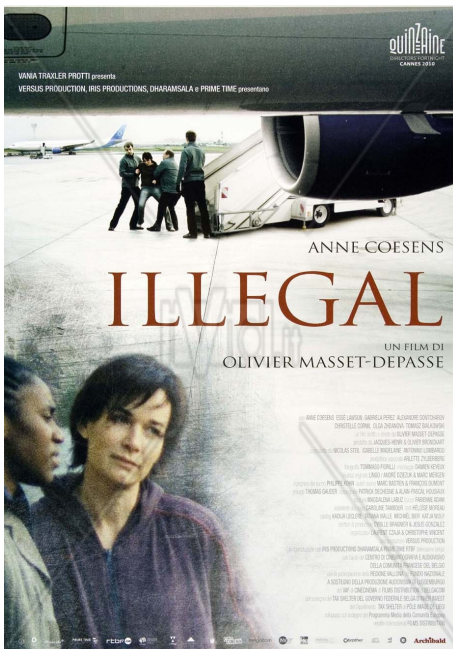
boek van Erwin Mortier en Lieve Blancquaert – 2010

Het boek bevat de neerslag van acht ontmoetingen die Erwin Mortier had met jonge mensen die zonder begeleiding vanuit alle delen van de wereld in België belandden. Fotografe Lieve Blancquaert portretteerde hen. Erwin Mortier ontleende de titel voor het boek aan het verhaal van een van de jongeren wiens relaas hij optekende, de zeventienjarige Amin uit Koerdistan in Noord-Irak.

Erwin Mortier, Lieve Blancquaert en vormgever Kris Demey maakten het boek na contact met Opvang, een vereniging voor pleegzorg. Die had de bevolking graag bewustgemaakt van de

grote nood aan voogden en pleeggezinnen voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen. Erwin Mortier: 'We wilden vermijden dat dit boek deze jonge mensen zou herleiden tot 'gevallen'. Evenmin mochten hun verhalen, over hun afkomst, hun reis en hun niet altijd even makkelijke aanpassing aan het leven in ons land, tot een 'problematiek' worden herleid. Waar ze ook vandaan komen, en waar ze ook heen willen of heen gestuurd worden, geen van deze kinderen is voor zijn of haar plezier uit soms verafgelegen delen van onze planeet naar Europa, naar België gekomen. Velen hebben door oorlog, politiek geweld of ander onheil hun ouders verloren. Ook de wijze waarop ze in ons land terechtgekomen zijn heeft hen vaak zwaar aangegrepen... Lieve en ik besloten dan ook met een aantal van deze jongeren te gaan praten en zoveel mogelijk aspecten van hun bestaan te laten doorklinken, in en tussen de regels, expliciet en impliciet.'

Illégal

Film – 2010

Illégal (Illegaal) is een Belgisch drama uit 2010, geschreven en geregisseerd door Olivier Masset-Depasse. De film werd geselecteerd als de Belgische inzending voor de Academy Award voor Beste Niet-Engelstalige film bij de 83ste Oscaruitreiking. De film werd ook acht keer genomineerd voor de Magritte awards en wist drie nominaties te verzilveren: beste actrice, beste actrice in een bijrol en beste jong vrouwelijk talent.

Illégal gaat over Tania en haar dertienjarige zoon Ivan, twee Russische illegalen die in België verblijven. Wanneer hun verblijfsvergunning geweigerd wordt, probeert ze op andere manieren haar verblijf te verzekeren. Ondanks haar inventiviteit kan ze niet uit handen van de politie blijven en wordt ze van haar zoon gescheiden.

Trailer: www.youtube.com/watch?v=puA9tnbx7yU

Welcome

Film - 2009

Welcome is a French film directed by Philippe Lioret. It stars Vincent Lindon and features Firat Ayverdi and Derya Ayverdi in their inaugural roles. The film was released on 11 March 2009 in France. The director wanted to highlight the plight of illegal immigrants living in Calais, France, and their plans to reach the United Kingdom meeting activists and associations trying to help the refugees.

The film tells the story of Simon Calmat (Vincent Lindon), a French swimming coach who is divorcing his wife Marion (Audrey Dana). Simon tries to help a young Iraqi-Kurdish illegal Immigrant, Bilal Kayani (Firat Ayverdi), whose dream is to cross the English Channel from Calais in France to the United Kingdom by any means possible to be reunited with his girlfriend Mina (Derya Ayverdi). Meanwhile, Mina's father strongly opposes Bilal's plans as he wants to marry his daughter to her cousin who owns a restaurant. After being caught with other illegal Immigrants and returned to France, Simon gives him temporary refuge at his home after the young Bilal, nicknamed "Bazda" (runner, for his athletic abilities and love of football and Manchester United in particular) registers for swimming lessons, intending to train to be able to swim across the Channel. After police search Simon's apartment, Bilal goes on a final attempt and drowns 800 meters from the English coast while hiding from the coastguard. Simon then travels to inform Mina.

Trailer: www.youtube.com/watch?v=CquvIb4tnIo

Recensie: www.filmtotaal.nl/recensie.php?id=14521

Bekijk ook het aanbod van het filmfestival Mooov: www.mooov.be

Kamyon

theater – een productie van t,arsenaal mechelen en Platform 0090

Zowel Michael De Cock (t,arsenaal) als Mesut Arslan (Platform 0090) hebben een open maar ook kritische blik op de wereld en de samenleving. Ze willen verhalen vertellen die ertoe doen, die relevant zijn én noodzakelijk zijn om te vertellen. *Kamyon* is zo'n verhaal. Het grijpt recht naar het hart en zet tegelijk aan tot nadenken en reflectie.

Kamyon wordt, net zoals *saw it on television/DIDN'T UNDERSTAND* gespeeld in een tot klein theater (max 45 toeschouwers) omgebouwde vrachtwagen. De idee om deze voorstelling over migratie in een laadbak van een vrachtwagen te spelen, is niet zo onlogisch. Vele migranten maken de tocht door Europa immers op die manier. De voorstelling en de vrachtwagen maken als het ware een bijna symbolische trip van Istanbul/Turkije via Europa (Limoges/Frankrijk en Ljubljana/Slovenië) naar Londen/Engeland, de plek die veel migranten als hun gedroomde eindbestemming zien.

Het verhaal

Kamyon is gebaseerd op de tekst *Two small bags and ten million dreams*, geschreven door Michael De Cock, over de ervaring van een kind dat samen met haar moeder illegaal migreert. Een klein meisje vertelt over het plan om naar een beloftevol land te reizen. Geleidelijk aan wordt de voorstelling ook de reis zelf. Het publiek zit mee in de laadbak van de vrachtwagen, heel dicht tegen de scène. De toeschouwers luisteren naar het meisje, naar de live muziek, zien heel goed wat er op de scène gebeurt en af en toe vangen ze ook een glimp op van de buitenwereld. Zo maken ze mee deel uit van het verhaal en zijn ze bijna een

bevoorrechte getuige tijdens die reis. Tijdens de reis door Europa, vraagt het meisje zich onder andere af waarom ze enkel twee kleine koffers mocht meenemen en waarom ze bijna al haar knuffels moest achterlaten, slechts eentje mocht ze meenemen. Net zoals het meisje, zal de laadbak van de vrachtwagen ook echt door Europa reizen. De voorstelling volgt het traject dat vele migranten al aflegden. Het publiek, kinderen en hun familie, legt zo op de diverse locaties een traject af, in de voetsporen van de migranten.

Kamyon is een voorstelling die uitnodigt om aandachtig te kijken te luisteren. Een voorstelling op een bijzondere plek/locatie, met live muziek. Over migratie, over Europa en over mensen met gewone en tegelijk ambitieuze dromen. De laadbak van de vrachtwagen is zelf ook een kunstwerk geworden. Grafisch kunstenaar Luca Kortekaas beschilderde de buitenkant en liet zich daarvoor inspireren door het verhaal en het thema migratie. De actrice speelt de voorstelling in de taal van het land waar de voorstelling gespeeld wordt.

Credits

concept: Michael De Cock (t,arsenaal mechelen) en Mesut Arslan (Platform 0090)

tekst en regie: Michael De Cock – scenografie: Stef Depover – dramaturgie: Kristin Rogghe

spel: Deniz Polatoglu / Jessica Fanhan – muziek: Rudi Genbrugge

Speelplekken

Kadikoy (Istanbul, Turkije), première op 20 mei 2015 – Zomer van Antwerpen (België), juli/augustus 2015 – Ex Ponto Festival Ljubljana (Slovenië), september 2015 – Les Francophonies en Limousin, festival in Limoges (Frankrijk), oktober 2015

meer over *Kamyon* (foto's, recensies...): www.tarsenaal.be

